

DARÁNYI SÁNDOR

Testvérek

*Azért vagyok te, mert már más vagyok.
Lehullottam roppant emlékezetbe,
kibomlott bennem mindenféle kelme,
aztán a szél, ahogy jött, ott hagyott.*

*Hogy szoptuk ujjunk anyánk méhében!
Egy nap felszívódtál, én meg kereslek
azóta is; a városszéli telkek
sem ismernek, az irodák se benn*

*a toronyházak álmos sűrűjén,
a villámhárító ahol napóra,
s hét csillag gyullad este, nagy menóra,
és minden lángjuk egy-egy árva én.*

Tenger

*Ahonnán jött, a képzeletbe
a dúlt anyag majd visszaszáll,
gyarló voltán kivéresedve
minden fény és minden homály:*

*a most teleológiája
– hab az okság hullámain –
partot ér, felpezseg, bevárja,
hogy átcsapjon rajta a kín,*

*visszafordul a végtelennek,
zöld üvegből, vállvetve már
a mélyvel, száll fölötte permet,*

*megy és marad, fövénybe zár
s kitárul, télutói vermek,
míg üldözi a szemhatár.*